



ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμούντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἑδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

'Ενακόσα καὶ χίλια κ' ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἰς αὐτὸ μὲν οὖν.

Γιὰ τὰ ἑξῆς ἡμῶς μῆνα—δὲκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τρίτη τοῦ μηνὸς τοῦ Μάρτη,
ποῦ τὸν λέν κατοουλόγησαν.

Ἀποκριτὴς τραγουδᾷ γιὰ τοὺς Ρωμηλοὺς τὰ βούθρα.

Φ.—'Ἢλθε, Ἀποκριτὴ τρέλλε,
'στὸν τόπο τὸν μακάριο...
δέξου κ' ἔμου τοῦ Φασουλι
νέο μεγαλυτέρω.

'Ἐπα, Ρωμῆ μου, στὸ χορὸ
καὶ βάλ' στὸ κρασι νερό,
καὶ πῆς Ἀποκριτικὰ
καὶ φρέσκα καὶ μαχητικὰ.

Πάλι, Καργάλα, περταῖς
'στὰ δοξασιμῆκα μῆνα,
καὶ μορμολικαῖα χρατῆς,
μὲ τὸνα κ' ἄλλο χέρι.

Τὸνα γελᾷ χαρμύσσο, μ' ἐκείνο, ὅπου κλαίει,
Καρνάβαλε καυμένε,
καὶ τ' ἄλλο κλαίει εὐθερὰ
μ' ὅσους γελοῦνε μὴ χαρὰ.

Βαρῆτε φουσαριμῆκα, βαρῆτε τιμ' πουραδέσ,
καὶ γιὰ τὸ μέλλον θρίκαμοι μεγάλα φηθερίζονται...
εἶναι μὲς' στὸ Ρωμῆτικο καρπόσοι μακαριζέδες,
ποῦ μόνο μὲ τὸ μούτρο τῶν εὐθείς ἀναγνωρίζονται,
ἄλλ' εἶναι κ' ἄλλοι, Περικλῆ, εἰ τὸνα κ' ἄλλοκα,
ποῦ δὲν ἀναγνωρίζονται χωρὶς τὰ βέλονα μῆκα.

'Αποκριτὴ πηδᾷ τρέλλο
κ' ἔλα κ' ἔμου, βεῖ κουρελῆ,
ν' ἀνέλωμε' στὸ κάρρο.

Σερωσιντὰ νὰ βγάλωμε
καὶ τοὺς Ρωμηροὺς νὰ ψάλωμε
καὶ τὸν κακὸν τοῦς ἑτέρο.

'Ἐλ' Ἀποκριτὴ μὲ γέλοια
κ' ἄνοιξ'ε κρασιὸν βαρῆκα
νὰ ζακγενοῦμε σάνινας.

Ποῦτος ἐνακόσα κ' ἰδονοταῖνα,
φεύγου Καρναβέλια κρουλογημένα.

Δῶσε μας ἀθαντροσιμῆκα,
δῶσε μας κληραυροπῆκα,
καὶ μεγάλας παραλαπίνας.

Γέλα μὲ τὰ βῶσανά μας,
εὐτέρω Ρωμηρὸν πατούνας,
εὐτέρας τὰ μούτσουνα μας
μὲ γαιθουρινῆς μούτσουνας.

Πρόβαλε, Διδούσε,
καὶ τραγοῦδ' ἴσοι
μῆθος ἰδῶ πέρα.

Τοὺς Ρωμηροὺς ἐρθεῖς
κ' ἀμεθόσους μῆθους,
τοῦ κρασιὸν κατέρω.

Μὲ Βακχίδες καὶ Μαινάδες
ζαναπρόβαλε, μ' περῆ,
νὰ φρενίζουτε τολμῆδες,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

'Ἐλα' στὸν χορὸν τὸν κέρτατος
εὐθιμος, χορευτικὸς,
νὰ χορεύῃ κ' ὄ χορτάτος,
νὰ πηδᾷ κ' ὄ νοστιλῆς.

'Ἐλα κἀνὲ νὰ γιῆ
καὶ νὰ ψάλων Σαιηνοί
μὲ τὰ πόδια τὰ τραγίση
τὰ Ρωμῆτικὰ μεθόση.

Νᾶμ' πουν μῆσα σὲ τεμῆτα,
κ' ἐκεῖ πέρα μεθωμοῖοι
νὰ γλαντίσου, ἀποκρίτου
κ' ἔλα νὰ τὰ μακαριζέου.

Ν' ἀνεθῆ' ἡλιε σὲ κάρρο
καθεμία φουραδέσ,
κ' ἔπ' ἐκεῖ πολλὰ νὰ λῆ
γιὰ κληρὸ καὶ νῆα κλέσ.



Τί χοροί και τί μεθύσις !...
 Δι' ἡ ψυχὴ μου ὅτ' ἀ Πατρία.
 Μὲς ὅτ' ἡν ἀναπαράξῃ
 σὴν Φαλοτάφ' κ' ἴγῳ, παιδιὰ,
 σὲ βαρέλι θὰ καθίσω,
 νὰ χορέψω, νὰ μεθύσω.

Ὅχι ! τί γλέντι θὰ γενῆ !...
 κ' ἔξ χορέψουν οἱ τρανοὶ
 τῶν Ρωμηῶν Μαχαραγάδες
 νὰ χαροῦνε κ' οἱ Ραγιάδες.

Θέλω σήμερα Σατύρους
 μὲ κοκκινισμέναις μύταις,
 θέλω ὅτ' οὗ χοροὺ τοὺς γύρους
 κ' ὄλου τοὺς Ἀγχιαλείταις.

Θέλω νὰ κοπάουν ὀρθῆνοι,
 νὰ ξεχάσουν ἄμειραις μαύραις,
 θέλω νὰ χαροῦν κ' ἔκεινοι
 μὲ τῆς ὀφειναις πλάθραις.

Θέλω νὰ διασκεδάσῃ
 κ' ἡ δίκη μας κοιωνία,
 και τοὺς πρόσφυγας νὰ πιάσῃ
 μὲ χορευτικὴ μαγία.

Θέλω νὰ βαροῦν λαυτέρναις
 εἰς τὴν γῆν τῶν ἀρουραίων,
 και νὰ λένε σὲ ταβέρναις
 τὰ τραγοῦδια τῶν Φεραίων.

Θέλω στομαχιῶν λιγούραις,
 μούτρα θεοηστικά,
 θέλω και χορῶν φιγούραις
 μὲ Μακεδονίστικα.

Θέλω μπάλων ἀποφάγας,
 μὲ κ' ἄπρὲ μιντι και τάζγας
 ὅτ' ἀ Παντρεμενάδικα
 και ὅτ' ἀ Πιθαράδικα.

Κι' ἡ ξεκάλτωτη ποθῶ
 μία Πομπασοῦρ νὰ γένῃ,
 και νὰ παρακολουθῶ
 τῆς προδοῦ τὴν Κλωθῶ
 μὲ πιδέρι Διογῆνη.

Θέλω νύκτας θεελλώδεις
 ὅτ' ἀ παρκὲ κ' αὐτοῦ κ' ἔκεινου,
 μὲ και πυρετοῦς εἰλώδεις
 δίχως κόκκον κ' ἀν κινίου.

Θέλω κέλλη πνεῦμα νέον
 ὅτ' ἡν φυλὴν τῶν κεχνηταίων
 και νὰ τὴν ἐξευγισθῇ.

Θέλω τρόπους μῦδας ζένης,
 κρίκετ, μπρίτε, ποῦτ-μπῶλ, λογτένης
 και μὲ τὸ Βατραχοῆσι.

Θέλω νὰ μὴ ζῆ κανεὶς
 ἐκ τῆς ρέτσας τῆς συγγένου
 δίχως νᾶναι συγγενῆς
 ἢ πολὺ γνωστὸς τοῦ ὀνόμου.

Θέλω τούτους τοὺς καιροὺς
 κορδωμένους κ' ἱλαροὺς
 νὰ κυττάζω τοὺς ἐν τέλει.

Πλὴν κ' ἡ νόσος ἱλαρὰ
 τῶν προσφύγων τὰ μωρὰ
 δέκα δέκα νὰ τὰ στέλλῃ.

Θέλω λόγια κουτουροῦ
 και μὲ Δόξα μασκαροῦ
 σ' ὄλου κομπετὶ νὰ ρίχῃ,
 και ὅτ' οὗς ἀνδρας τοῦ καιροῦ
 τῆς πατοῦναις τῆς νὰ δείχῃ.

Θέλω θέλω θέλω θέλω,
 Περικλέτο μασκαρὰ,
 νὰ σὲ κᾶνω Κολοῦνέλο
 μὲ σπαλέταις και σφερά.

Χόρεψε νὰ σὲ χαρῶ...
 φτοῦ και Βούλγαροι και Βλάχοι...
 μπᾶτε τώρα ὅτ' οὗ χορὸ
 κ' ἔξ τὰ κλαίγεται ποῦ τάχει.

Τοῦτ' ἡ γῆ μας μὲ τάρχατα
 γῆ δὲν φαίνεται τυχαία,
 τοῦτ' ἡ γῆ τῶν Παρθεκῶνων
 βγάξει πλῆθος ἡμίονων.

Τοῦτ' ἡ γῆ τῶν καφφενέδων
 βγάξει πλῆθος κουνενέδων,
 τοῦτ' ἡ γῆ μὲ τοὺς κοτιῖνους
 βγάξει πλῆθος Ἀρλεκινῶν,
 και κηφῆνας και πελαῖτσους,
 ποῦχουν μάγουλα γῆ μπάτσους.

Τοῦτ' ἡ γῆ μας, ποῦ μὲ κρότους
 σκιάζει ζένοὺς κ' ἄλλοφύλους,
 βγάξει και πολλοὺς Κισσώτους,
 ποῦ κτυποῦν ἀνεμομύλους.

Τοῦτ' ἡ γῆ μὲ τὰ λειοντάρινα
 βγάξει λίραις γῆς χορτάρινα,
 και μουφλοῦξικα τεφτέρια,
 και πολλοὺς μὲ πέντε χέρια.

Τοῦτ' ἡ γῆ μὲ τὰ σαλόνια
 και μὲ τοὺς πλουσίους κώμους
 σπάξει και συχὲ νὰ κανῆνα
 και δὲν ἔχει κ' ὀπινόμους.

Τοῦτ' ἡ γῆ μὲ τῆς κοίστρας
 βγάξει τῶν χορῶν τσακίστρας
 και τῶν δρόμων ξεσκονίστρας.

Τοῦτ' ἡ γῆ τῆς τεμπελῆξ
 βγάξει στρουγγαίς, βγάξει στάναις
 τῆς Κορδῶνας, τῆς Ἑλλᾶς,
 ποῦναι γῆ τὸ τρέψε μάνναις.

Τοῦτ' ἡ γῆ, ποῦ σπάξει κρίκου,
 βγάξει τῆς Φραγκιῆς πιθήκου,
 μὲ και ἁρτομυθοδικου.

Τοῦτ' ἡ γῆ μας ἡ Ρωμηὰ
 βγάξει τὴν φρονιμὰ,



πού δεν τήν χωρεί τὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρῆ Ἄρομοκατῆ.

Στιχουργὲ τοῦ κάρου σφρίγα
μὲ τοῦ γίνους τοῦ λογάδες...
θέλω θούρια τοῦ Ράγα
καὶ μπρελάν ἀπὸ Ρηγάδες.

Ὅλοι τοῖτον τὸν καιρὸ
μπάτε μέσα στὸ χορὸ
νὰ χορεύουμε λυγάκι
μὲ τὸν Κόντε τὸν Γεωργιάκη.

Περ.

Κι' ἐγὼ, καμμένη Φασουλῆ,
μαί σου θά πηδήσω,
κι' ἐγὼ σὺν ξινομάστο πουλι
θὰ γλυκοκελαδέσω.

Κέρνα, καμμένη κειπαδιά,
κι' ἄς σπάσωμε μπότιλαις,
κι' οἱ βουληφόροι, βρε παιδιά,
τῆς ἴστανε τῆς χιλιαίς.

Ἦς, τσῆψαν οἱ σβατοῦ,
μὲ τῆς τρανὰς τῆς γλώσσας,
καὶ θά ληθου τῆς Διαρακοστή,
μὰ πάρου ἔλλαις τόσαις.

Πρόβαλε, Κόντε τσιλεπῆ καὶ πρῶτε καπετάνιο,
καὶ παῖζε μας τὰ ρόμπλα μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο.
Κι' ἂν ἀργίσις, νὰ τὰ πῆς τὰ πάθη σου τραγούδια
τὸ περιόδι τῆς Ἀρχῆς δὲν βγαίει καὶ λουλούδια.
Κι' ἂν ὄσα μὲ τοῦ φίλου τοῦ τραβὶ τὰ περιγρήθη
κι' ὄ γελαστὸς Κοντάβαλος, μπόρετ πιὰ νὰ κλαῖγῃ.

Ρουσεφτίνα τοῦ Κορραφῆ μας γουρῖνου δλοένα
κι' ὄ Θεοτόκις ἔλεγε πῶς τὰχε μοιρασμένα.

Τὸ Θεοτόκι' οἱ σβατοῦ
ζητοῦν ρουσεφτίνα δύο,
κι' αὐτὸς φανάζ' Ἰταλιότι :
πὲρ μπάκο καὶ πὲρ διο.

Τὸν πᾶνου ἀπὸ τὸν λαμό,
τὰ δὴ τὰ κάνουν τρία,
κι' ἔκεινος λέει μὲ θυμὸ :
γιαμὰ φιλοπατρία.

Κουδένταις μέσα στὴ Βουλῆ
καὶ γὰ τὴν γλώσσα σβαρακί,
καὶ βγαί' ἡ γλώσσα τῶν μαλλί
γὰ μαλλιμαροῦ καὶ μαλλιμαρακί.

Ἦμα κροσι κι' ἐμάθασα κι' ἐμάθασα βιβλία,
ποῦ γράφονται γι' ἀρσενικά καὶ θηλυκά Σχολικά.
Τὰ διάβασα κι' ἐφώνηξα σ' ἐκείνη τὴν Παλλάδα :
ψευτοφυλλάδες τρέφουσε πρῶτη ψευτοφυλλάδα.

Ἄκουσα τόσους ρήτορας, κι' ἐμάθα στὰ γράμματα
πῶς μόνο στὸν περίπατο μαθαίνονται τὰ γράμματα,
κι' ἐκείνος ὅπου σήμερα σοφὸς νὰ γίνῃ θέλει
σύμφωνα μὲ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη,
ἄς ρασκελώσῃ καὶ Σχολικὴ καὶ κάθε πειθαργία
κι' ἄς περπατῇ στὸ Ζάππειο καὶ στὴν Ἀνδροστοχία,
κι' ἂν ἐκεῖ πέρα γράμματα δὲν μάθῃ, κουνεῖ,
μὰ θὰ τὰ μάθῃ σίγουρα μέσα στὸν κερραῖ.

Ἄκουσα τόσους ρήτορας κι' ἐγὼ προσεχτικὸς
κι' ἐγίνηκα φιλόσοφος περιπατητικὸς.
Ἐνώησα πῶς γίνονται φουστῆρες εἰς τὰ γράμματα
κι' ἐμούντζωσα γραμματικαίς, διακαίλις καὶ διακαίλους,
κι' ἐπῆγα στὸν περίπατο κι' ἐμάθα τόσα πράγματα,
πῶς μασκαράδες δέγγει καὶ ποῖς θὰ κἀν μπάλους.

Ἄκουσα τόσους ρήτορας— μεγάλο τόνομά τον! —
κ' ἔτσι φωτιστικά κι ἔγω περὶ διὰ γραμμάτων.
Αὐτὸς φυλλάδες δὴ καὶ τρεῖς ἔγγραφα μὲ τόνο
κι ἔκεινο; μία μόνο.

Μὰ δὲν ἀλλάζουν κεφαλῆς
καὶ μὲ τὴ μιά καὶ τῆς πολλὰς,
καὶ ζήτω καθὲς Σακκουλῆς,
περίπατος καὶ ναργιλιῆς.

Μὲ μαλλιαρούς κι' οἱ Βουλευταὶ περνοῦν τὴν τεμπιλιά των
κι' ἀπ' ἔξω πρόσφυγες πολλοὶ τραβοῦνε τὰ μαλλιά των.
Ζητοῦν τοῦ κράτους συνδρομὴ καὶ ἔρχου' στὴ Βουλὴ του,
μὰ τὸν ἀκσιδὴ κοῦρεῦς καὶ πᾶρε τὸ μαλλὶ του.

Εἶδα καὶ πῆθαινα πολλά τῆς Ἀγγιᾶλου θρέμματα
καὶ τὸ Κουβέρνο' νόμιξε πὸς τόκαναν ὅτ' ἀφέματα.
Μίς' στὴ Βουλὴ γιὰ μαλλιαρούς
δεινὴ γλωσσομανία,
καὶ ὅτ' ἄν πρόσφυγων τοὺς παρούς
δουλεύει πνευμονία.

Ἄκουσα τόσους ρήτορας περὶ διὰ γραμμάτων
κι' ἐμπρὸς ἡ κῆρὴ τοῦ Αἰὸς ἐπρόβαλε χορευούσα,
κι' Ἀρχιεπίσκοπος ἀκούσα' στὸ ψυχομαχημά των
νὰ λένε γιὰ τὴν μαλλιαρὴ καὶ γιὰ τὴν καθαρέουσα.

Ἐξέγαζαν τὰ πάθη των καὶ τὰ Στεφανοβικεῖα
καὶ πῆθαιναν μὲ σβόλια γιὰ γλώσσας καὶ γιὰ Δύκεια,
καὶ ρήτορας τοὺς τάφους των ἐξόμουν φλογεροὶ
καὶ μὲ τὴν καθαρέουσα καὶ μὲ τὴν μαλλιαρῆ.

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ
μ' ἓνα κορμάκι λιγερὸ
καὶ μέση ντυτικιάτη,
τοῦ πρέπει στέφανο χλωρὸ
καὶ σκόρδο γιὰ τὸ μέτι.

Φασ.

Ὅχι! μεθύσα καὶ χοροὶ! ...
κι' ἔς περνοῦ ἀγκαλιασμένοι
μαλλιαροὶ καὶ μαλλιαροὶ,
κουρεμένιας, κουρεμένιοι.

Δὲν θαυμάζω τοὺς πατέρας ὅσο τὸν Κολοκοτρώνη,
ποῦ μὲ περικεφαλαία σιγηδὸς τοῦς καμαρώνει
καὶ μ' ἔκεινο πύλογ' του στὸ κινῆγι δὲν τοὺς στρώνει.

Κότταζε χορὸν καρὲ,
μὰ καὶ μούτρα σὰν κερὶ...
σὲ γνωρίζω, μαλλιαροῦ,
σὲ γνωρίζω, μαλλιαρῆ.

Σὲ γνωρίζω, κουρεμένιε,
σὲ γνωρίζω, κουρεμένιε,
μασκαρὸ δαιμονισμένιε,
μασκαρὸ δαιμονισμένιε.

Ἐ! μασκαράδες καὶ σ' αὐτὸ κι' ἔκεινο τὸ σαλόνι...
καὶ πῶς διασκεδάστε καὶ πῶς περνοῦ τὰ βράδια σας;
κανένας' στὴ μούτσουνα μας τὸ χέρι μὴν ἀπλώγη
μὲς ἔξωρτε, οὐκ ἔξωρτε, καὶ κάτω τὰ ξεραδιά σας.

Χαρὰ' στο τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ πῆτε μ' εὐθυμία...
χαρὰ' στο τὸ Ρωμαϊκὸ κι' ἄς πῶσιμ' κι' ἄλλη μία,
καὶ μέσα σὲ Παράδεισο πολιτικῆς Νιρβάνας
νὰ ζανκάνη νᾶνα του,
καὶ βᾶλετε, μωρὲ παιδιὰ, λόγια τῆς καρθάνας
'στὴν ἀδεῖα καρθάνας του.

Χαρὰ σ' ἔκεινο, ποῦ μετρεῖ χωρὶς καὶ μὲ λύπη
τῆς μιλίας ποῦ κουρναχίζουσε σὲ καπουλιῶν ξεγδάματα...
γιὰ τοῦτον ὄπνος, ὄρεσις, κι' ἵπποποτάμου λίπη,
γιὰ τοῦτον διασκεδάσις καὶ Καρναβάλιον ἔργματα.

Μέθους, Περικλέτο μου, καὶ γίνε μία τάβλα
γιὰ νᾶβρης ἴσια τὰ στραβά, νὰ ἔβης χρῆστὰ τὰ φαῦλα.
ἔγω κρασοκατάνυξ; παρὰ ποτε μεγάλη
κι' ἄς δοῦμε τὸν Καρναβάλιο κι' ἔφετος τὶ θὰ βγάλῃ.

Ἐγω κρασοκατάνυξ; κι' εἶθα τὸ Κουβέρνο...
μὰρς κλαπαδούραϊς, τούμπανα, ζουρνάδες, καραμούτζιαις...
πῶς ἤθελα πάντοτε νὰ ὀνομαζοῦν καὶ νὰ πῶν
χιλιαις χιλιάδες φασκελας, χιλιαῖς χιλιάδες μούτζιαις.

Ἐγω κρασοκατάνυξ; καὶ θέλω νὰ μιλῶσιμ
γιὰ γλωσσικὰ ζητήματα,
καὶ πῆμε νὰ τὰ λύσωσιμ
μπρὸς σὲ πρόσφυγων κημήματα.

Ἀχ! οὐρανὲ, ποῦσαι ἴψηλὰ, κατέβα κἀνε κρίσι,
ἐν πρέπει καὶ γιὰ τοὺς Ρωμαιοὺς κανένας νὰ διακρύψῃ.
Βροντᾷς καὶ βρέχεις, οὐρανὲ, καὶ θναίνουσι σαλιγκάρια,
μὰ πότε γιὰ τῆς βᾶχαις μας θὰ βρέβης καὶ σαμάρια.

Μασκαρευθήκαθ' ὄνειρα τοῦ γένους χρυσοπῆρτοτα
κι' ἔγιναν δὴν παραδῶν' μπρὸς' στοῦ παρὰ τὸν ἔρωτα.
Μόσχος χρυσοῦς μοσχοβολεῖ κι' ὕψον' ἐπὶ θρόνου...
γεμὰ σας, τῆς Μπόρσας Ἑλληνες... εἶθα... καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ κεραιώσαις ποταμίσαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαλιᾶς.

Τὶ περίφημον κεραιὸν σὺν κυρίων Μανδρινῶν,
ποῦ δικαίως χαίρει φήμη Καταστήματος κλεινοῦ.
Ἀρόμος Ὀρθολογισμοῦ, δύο φέρον ἀριθμόν,
τὶ κομψότης καὶ τὶ χάρις μ' ἓνα τέλειον ρυθμόν,
κι' ἔξ' Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὄραματῶν τόσος πλοῦτος,
ποῦ τὸν βλέπεις καὶ φωνάζεις: Ἀχ! ψυχὴ μου, τίναί τοῦτος!
Ἐφυγε κι' ὁ Λεωνίδας, εἰς Λαοδίον καὶ Πικρίν,
καὶ ποῦς ἔρει με τὶ πρῆμμα δικαιοῦθ' ἀ μὲς γυρίσῃ.

Ἐτῆς Σιμόνης τὸ μεγάλο Καί, ποῦ τὸ θαυμάζουσι ὄλοι,
τὶ κεραιὸν θαυμασιότατο ποῦ ἴτ' ἄνε τοῦ Μανώλη.
Ἐκεῖ' στοῦ Ἰτᾶνε τὸν Ἐρημὸν κεραιὸν λαμπρὸς μὲ κροῦστα
καὶ ναργιλιῆς ἀληθινὸς γιὰ καθενὸς τὰ γούστα
κι' ἔσημεριδες διεθνῆς κι' ἔλα τῆς γῆς τὰ φύλλα,
κι' Ἐβραϊκά καὶ Τούρκικα, μὰ καὶ ποτὰ ποικίλα.
Ἐτ' ἔρσεια πρόθυμος, ἔλα καθεστῆσις,
νᾶταν ἔχει κι' ὁ θαυσιώλης, ὁ πρῶτος κεραιόπτης.

Ὁ Σόλλογος ἔβλεπε βιβλίον ὀφελίμων
Μελέτην, περιόδιον ὀφελίμων
ὄπτερον, μοναδικόν,
κι' ὄπο καλῶν ἀληθῶς γραφόμενον δοκίμων.